

“... POSAR... LA CANÇÓ ...”

Una manera de diure amb un significat que no volia ésser i de cert no era benèvola vers el malcaptat o la persona designada, i és per això que dieven, apunt, posar i no fer una cançó: també aqueix canvi de verb té un significat.

Qui eren les víctimes de aqueixos poetes i músics, pels quals la inspiració i la fantasia eren contra aqueixes persones, de les quals veniven en calqui manera posat en evidència un defecte físic, o la manera de vestir o altre manies que la persona víctima tenia.

I doncs, és per això que naix aquesta manera de diure, perquè a voltes algunes o alguns teniven una manera, diem, extravagant, sigui pel que fa referiment al vestir o també al comportament, sabent com els algueresos han tengut, sobretot en passat, abundància de ironia, amb la conseqüència que tot veniva pres a riure, també quant ni hi havia arrés de riure. Quan aqueix comportament veniva fet observar aquestes persones responeven:

“...cosa! me posen la cançó...o mira si te poden posar la cançó”. De segur no era un fenomen solament alguerés. De fet en tot el món, i de sempre, hi són estats poetes i escriptors també de fama que no sols escriviven madrigals o versos de amor, sinó també versos de “materesia”, amb abundància i prevalença de ironia i sarcasme.

Així, com en la nostra petita Alguer, tenim testimoniances de alguns de aqueixos poetes i músics que tenien una gran capacitat de posar en versos virtuts i defectes, i ja del temps passat la literatura mos dóna i mos ha deixat testimoniances que en part són restades anònimes. És suficient recordar, per exemple, una cançó que tots coneixem com *Joan Antoni Bicuruiu*, *Per un nas*, o *La Dona mia*. De altres tenim el nom dels autors, com per exemple Antoni Dalerci, que les aquirrava: cançons de “bàlsiga”: algunes de aqueixes poesies eren dedicades a ...calqui amic...com Josep Loi,

recordem *Lo xufo*, dedicada a un client que no sabiva con pentinar, perquè era espilit i teniva un xufo, apunt de transport. Un altre autor bravíssim era Pino Piras, amb una inspiració, singularitat i fantasia verament extraordinàries i podem afirmar, úniques, i és suficient recordar una de les més coneixudes com *El piripipi*, però de composicions de aquest gènere ne té verament tantes.

Vito Loy